



# CONFRARIA DE LA PURÍSSIMA SANG I SANT SEPULCRE

## El Cristo del perdón



*Sant Sepulcre.*

**E**uterpe, musa grega de la música, va nàixer bella i silenciosa, i sobretot, molt receptiva al mon sonor que l'envoltava. Una vesprada, escoltant els cants dels ocells, va provar d'imitar-los, i així descobrí la melodia, cosa que immediatament va ensenyar a la resta de les muses, les seues germanes. Aquestes, encisades pels dolços i perfumats cants d'Euterpe i per les noves i intenses emocions que estos produïen, no tardaren a acompanyar-la en el seu cant. I Euterpe va seguir aprenent l'art dels sons. I s'adonà que les melodies que llançava al vent afectaven el

caràcter dels homes: melodies per a carregar d'entusiasme, melodies per a entristir, per a exaltar les passions... cadascuna s'adequava a un moment de la vida. Va decidir transmetre tots aquestos coneixements als homes, per a que feren ús del poder de la música. I els homes així ho van fer.

El mite d'Euterpe il·lustra una gran realitat: el poder que té la música per a afectar l'estat d'ànim, per a provocar els més variats sentiments en els oients. Al llarg dels segles, l'home a explotat aquesta qualitat màgica de la música, primer creant *modes*: series de melodies i ritmes adequades per a festejar o plorar les diverses situacions importants de la vida. Aquestos *modes* es converteixen en patrons a partir dels quals es componen noves musiques, però fidels al sentit o a l'ús que els correspon: provocar un determinat sentiment, una reacció emocional.

Parlem, per tant, de música i de sentiments. Parlem de la música que, especialment en aquestes dates, potencia les emocions que afloren en nosaltres, els fidels.

La importància de la música en la litúrgia catòlica és més que evident. El cant litúrgic ens indueix un estat espiritual idoni per a estar en comunió amb el Nostre Senyor. Per altre costat, amb la música lloem al Senyor d'una manera més mística, més bella i més perfecta.

Però no dirigirem aquest article cap a la música de la litúrgia. Centrem la nostra atenció en la música que acompanya les manifestacions més populars de la nostra fé, la música dels actes processonals.

Les marxes de processó que interpreten les bandes de música cobren especial importància en la celebració de la Setmana Santa. Cal tenir en compte que aquestes peces musicals, a banda d'una funció merament estètica, tenen una missió pràctica concreta: marcar el "pas", la velocitat a la que caminarem els fidels i les imatges a les que acompanyem. El "pas de marxa" ve determinat per la percussió, la caixa o tambor, i tota la composició musical s'organitza al voltant d'eixa pulsació incessant, de ritme lent i sobri. Tot i això, aquesta música no deixa d'exercir el seu poder màgic, la seua funció primera: impregnar-nos de sentiments i transmetre emocions. De la mateixa manera que recorrim a les imatges per a vivenciar amb més intensitat, a traves del sentit de la vista, els fets de la Passió de Crist, recorrim a la música per a potenciar, a traves del sentit de l'oïda, els efectes emocionals que aquestos fets ens provoquen: la solemnitat, el

dolor, la tristesa, el fervor... es per això que entre tot el repertori de marxes processionals trobarem varietat de títols que s'adeqüen als moments de la Passió, peces dedicades específicament per a exaltar el sentir de cada episodi: "Solemnidad", "Ecce Homo", "Triunfal", "Piedad" ...

A la Setmana Santa del nostre poble tenim la sort d'escoltar varietat de marxes processionals, (clar, escoltem les tres societats musicals del poble interpretant diferents repertoris), però m'agradaria parlar d'una d'elles en particular. Es tracta d'una música fúnebre, solemne, fosca..., però al mateix temps, en la part del trio, deixa entreveure un fil d'esperança, un raig de llum. Una peça que destil·la melangia, que arruix el cor.

Parle d'una marxa que porta com a títol "El Cristo del Perdón".

No sé exactament des de quan s'interpreta aquesta peça en la processó del Divendres Sant, però des de que jo puc fer memòria, l'eixida del Sant Sepulcre va acompanyada dels acords d'aquesta marxa. I de la mateixa manera que em passa a mi, hi han moltes altres persones que han aplegat a associar de manera natural la imatge del nostre Sant Sepulcre amb aquesta música.

Aquesta que escriu, des del seu desconeixement, a provat de trobar informació sobre la peça musical i el seu autor. Després d'una decepcionant recerca per la xarxa, donat que esperava trobar moltes i diverses fonts, i amb l'ajuda d'un company i amic molt més il·lustrat en la matèria, vaig obtenir alguns resultats.

José Gómez Villa, compositor entre altres, de la Marxa Fúnebre "El Cristo del Perdón", va néixer a Cieza (Múrcia) al 1924, i allí va començar la seua formació musical, a l'academia municipal de música de la població. Fent el servei militar a Cartagena, va estudiar composició i harmonia, i va decidir dedicar-se a la música com a professió, opositant per a ser músic militar.

Destinat en Alacant, ja casat, va fixar la seua residència en l'esmentada ciutat. Va estimar la terra que el va acollir de la mateixa manera que estimava la terra en la que va nàixer. Fruit d'eixa estima trobem obres com l'himne a la "Santa Faz", de gran veneració a Alacant. Durant pràcticament vint anys va ser Director de la Societat Musical "La Esperanza" de Sant Vicent del Raspeig. Va morir l'any 2001, després d'haver rebut nombrosos reconeixements per la seua trajectòria com a compositor. Home de profundes conviccions religioses i enamorat de la Setmana Santa de la seua terra, va compondre per a la mateixa un seguit de marxes i pasdobles: "La Semana Santa Ciezana", "El Santo Cristo", "El Cristo de la agonía", "Que la Magdalena te guíe", "La Oración del Huerto"... Però la seua obra més valorada és precisament "El Cristo del Perdón", marxa publicada l'any 1948 i posteriorment dedicada a la Cofradia del "Santísimo Cristo del Perdón" de la ciutat de Cieza, fundada l'any 1976. Aquesta marxa fúnebre és interpretada per les societats musicals de la zona de Múrcia, Cartagena i Llevant, sobretot per Alacant.

La finalitat de tot el que ací comente no és altra que fer-vos a vosaltres, lectors de "Confreres", una proposta: deixeu que la música exercisca el seu poder màgic. Escolteu la Setmana Santa, per a viure-la, si això és possible, amb més intensitat.

Enmig del silenci, només trencat pel so monòton dels tambors i bombos de les confraries, el Sant Sepulcre inicia el seu camí des del fons de l'Esglesia, al pas solemne i majestuós dels anderos. I quasi immediatament una música acompanya el seu acompanyat caminar. Les notes omplien el buit, se magnifiquen i ocupen cada racó del temple, i apleguen al cor de tots els presents, com un lament contingut, un lament de vertader dolor. Totes els ulls es centren en la imatge del cos inert de Crist, i inevitablement s'ens entela la mirada.

Que així siga.

**Carmina Puchol Aragonés**

Confraria de la Puríssima Sang i Sant Sepulcre